อัตลักษณ์วัฒนธรรมชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไต สิบสองปันนา : การจัดการสืบทอดและออกแบบผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมสร้างสรรค์ของชุมชนหมู่บ้านช้างใหญ่

Cultural Identity of the Dai Ethnic Group in Xishuangbanna: the Heritage Management and Creatively Cultural Product Design of Manzhang Village

จื่อเหยา พาน[1*] ภรดี พันธุภากร[2] และชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร[3]

Ziyao Pan[1*] Poradee Punthupakorn[2] and Chusak Suvimolstien[3]

บทคัดย่อ

สิบสองปันนาตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศจีนและเป็นสถานที่อยู่อาศัยหลักของชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไต อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและวัฒนธรรมในสิบสองปันนาได้รับการพัฒนามาเป็นเวลานานแต่การลงทุนส่วนใหญ่เป็นทุนที่มาจากต่างถิ่นทำให้เกษตรกรในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและวัฒนธรรมค่อนข้างน้อยรวมถึงยังขาดโอกาสเรียนรู้ด้านการออกแบบ ดังนั้นการวิจัยในครั้งนี้จึงได้นำทฤษฎีการออกแบบ C-K มาผสมผสานกับลักษณะการศึกษาเพื่อค้นหาวิธีการเรียนการสอนด้านการออกแบบสมัยใหม่ที่เหมาะสมกับกลุ่มเกษตรกร จากการทดลองนำทฤษฎีการออกแบบ C-K ไปสอนเกษตรกรผ่านการเรียนรู้ในห้องเรียนพบว่าสามารถทำให้เกษตรกรมีความสามารถในการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่น สร้างรายได้จากการขายผลิตภัณฑ์ ตลอดจนสามารถเติมเต็มตลาดการท่องเที่ยวและสินค้าเชิงวัฒนธรรมให้กับท้องถิ่นได้เป็นอย่างสูง

คำสำคัญ : อัตลักษณ์วัฒนธรรม ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตสิบสองปันนา การจัดการสืบทอด ผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมสร้างสรรค์

[1*] สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
Department of Art and Cultural Administration, Faculty of Fine and Applied Art, Burapha University
E-mail : 114985824@qq.com

[2] สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
Department of Art and Cultural Administration, Faculty of Fine and Applied Art, Burapha University
E-mail : poradee@buu.ac.th

[3] สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
Department of Art and Cultural Administration, Faculty of Fine and Applied Art, Burapha University
E-mail : chusaks@buu.ac.th

*Corresponding author

Abstract

Xishuangbanna is located in the southwest of China. It is the principal residence of the Dai ethnic group. The tourism and cultural industries in Xishuangbanna have been developed for a long time; however most of the investment has come from other localities. Local farmers are relatively less involved in development of the tourism and cultural industry. It is the lack of opportunities to design learning. Therefore, this research has combined C-K design theory with educational characteristics to find modern teaching methods which are appropriate for farmers. From the experiment in teaching C-K design theory to farmers through classroom learning, farmers could enhance the ability on design products which realized local uniqueness. It could make money from selling products, and can highly replenish the tourism marketing and cultural products for the local area.

Keyword: Cultural Identity, Dai Ethnic Group in Xishuangbanna, Heritage Management, Creatively Cultural Products

วันที่รับบทความ: 27 พฤศจิกายน 2567
วันที่แก้ไขบทความ: 30 พฤษภาคม 2567
วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ: 12 มิถุนายน 2567

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย

จังหวัดปกครองตนเองชนชาติไต สิบสองปันนาเป็นเขตพื้นที่กลุ่มชาติพันธุ์ที่โดดเด่นที่สุดในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศจีน (You, 2017) จากการพัฒนาทางประวัติศาสตร์และสังคมมายาวนานทำให้ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตมีวัฒนธรรมที่สมบูรณ์ เป็นระบบ มีเอกลักษณ์ทางด้านขนบธรรมเนียม ตัวอักษร หัตถกรรมดั้งเดิมและศิลปะที่แตกต่างจากวัฒนธรรมอื่นของประเทศจีนเป็นอย่างมาก แม้ว่าทรัพยากรทางวัฒนธรรมของสิบสองปันนาจะอุดมสมบูรณ์และมีลักษณะเฉพาะ แต่การพัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวในชนบทกลับไม่ดีเท่าที่ควร ข้อมูลสถิติรายได้จากการท่องเที่ยวของรัฐบาลสิบสองปันนาระบุว่า 81.33% มาจากโรงแรม ร้านอาหาร และสถานบันเทิงในเขตเมืองและมีเจ้าของธุรกิจที่เป็นชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตเพียง 25% เท่านั้น (Li, 2023) นอกจากนี้ อีกมุมที่น่าเป็นกังวลคือบรรดาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวของชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตทั้งหมด 174 รายการมีเพียง 36% เท่านั้นที่ผลิตในท้องถิ่น ส่วนที่เหลือนำเข้ามาจากพื้นที่อื่น ๆ ของประเทศจีน เช่น เจ้อเจียง กวางตุ้ง เป็นต้น เกษตรกรชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตมีส่วนร่วมกับผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมน้อยเพราะส่วนใหญ่ยังคงพึ่งพาอาชีพการทำเกษตรแบบดั้งเดิมเพื่อดำรงชีวิต เช่น การปลูกยางพารา กล้วย และผลไม้อื่น ๆ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตมีส่วนร่วมในรายได้จากการท่องเที่ยวและการพัฒนาผลิตภัณฑ์ในสิบสองปันนาต่ำแต่เมืองอื่น ๆ กลับมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาและการขายผลิตภัณฑ์ จากข้อมูลทั้งหมดสรุปได้ว่าโลกภายนอกสามารถทำกำไรได้มากมายจากภาพลักษณ์ทางวัฒนธรรม ภูมิอากาศและอัตลักษณ์ของสิบสองปันนาแต่สิ่งเหล่านี้กลับไม่ได้ถูกนำมาใช้เพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชากรในชนบทสิบสองปันนา (State Bureau Xishuangbanna, 2023)

ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตในชนบทมีระดับการศึกษาไม่สูงและขาดความรู้ด้านการตลาดทำให้มีประสบการณ์ไม่มากพอในการเผชิญหน้ากับตลาดผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวและไม่รู้วิธีการสร้างรายได้ที่เหมาะสมดังนั้นพวกเขาจึงเลือกใช้แรงงานภาคการเกษตรเพื่อประทังชีวิตและความอยู่รอด ข้อมูลจากรัฐบาลสิบสองปันนาระบุว่าชุมชน 2,254 แห่งทั่วจังหวัดสิบสองปันนา 98.5% จะส่งแรงงานอายุระหว่าง 19-45 ปีจำนวนมากกว่า 10 คนไปยังเมืองต่าง ๆ ทุกปีเพื่อ

ทำงานล้างรถ ก่อสร้าง งานบริการในร้านอาหาร แม่บ้านและอาชีพอื่น ๆ ส่วนแรงงานที่เหลือล้วนทำอาชีพเกษตรกรรม (State Bureau Xishuangbanna, 2023) ดังนั้น ผลที่เกิดขึ้นตามมาคือไม่มีผู้ทำอาชีพทอผ้าและผลิตเครื่องปั้นดินเผา ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นอัตลักษณ์ของชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไต ปัจจุบันสิบสองปันนามีโรงงานเครื่องปั้นดินเผาขนาดใหญ่อยู่เพียง 2 แห่งและมีห้องทำงาน (Workshop) ที่เชี่ยวชาญด้านการทอผ้าเพียง 1 แห่งเท่านั้น จะเห็นได้ว่าปัญหาด้านการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตที่เกิดขึ้นนั้นชัดเจนมาก ดังนั้น การวิจัยครั้งจึงมุ่งศึกษาเพื่อแก้ไขปัญหาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในชนบทเป็นหลัก

หมู่บ้านช้างใหญ่ (Manzhang) ตำบลเมืองยาง (Mengyang) อำเภอเชียงรุ่ง (Jinghong) จังหวัดสิบสองปันนา (Xishuangbanna) มณฑลยูนนาน ประเทศจีน เป็นหมู่บ้านที่ประกอบไปด้วยประชากรชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไต 100% ประชากรภาพรวมไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลง (You & Pan, 2014) หมู่บ้านช้างใหญ่มีประวัติศาสตร์ยาวนานสามารถสืบย้อนไปได้ถึงสมัยราชวงศ์หยวน ในสมัยนั้นหมู่บ้านช้างใหญ่เป็นหมู่บ้านเลี้ยงช้างศึกของราชวงศ์ไตและช้างที่ใช้ในพระราชพิธีสำคัญ ทำให้ชื่อหมู่บ้านพ้องเสียงกับคำว่าช้างในภาษาจีนกลาง รายได้หลักส่วนใหญ่มาจากการทำสวนยางพาราและการขนส่ง ปัจจุบันหมู่บ้านช้างใหญ่ยังคงมีวัดประจำหมู่บ้าน รูปปั้นเทพเจ้าแห่งน้ำ ลานอเนกประสงค์ สิ่งปลูกสร้างเก่าแก่ตามแบบชนเผ่าไต ตลอดจนยังคงอนุรักษ์ประเพณี ศิลปะและอาหารตามแบบดั้งเดิมไว้ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้รัฐบาลยังสนับสนุนให้ชาวบ้านหมู่บ้านช้างใหญ่รักษาวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมเพื่อใช้เป็นจุดขายในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในอนาคต

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าหน่วยงานรัฐบาลจะให้การสนับสนุนในด้านต่าง ๆ แต่เกษตรกรในหมู่บ้านช้างใหญ่ยังคงประสบปัญหาด้านความเป็นอยู่มากขึ้น ยอดจำหน่ายผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวในพื้นที่ลดลงอย่างต่อเนื่องจนส่งผลกระทบต่อรายได้ของประชากร วัยรุ่นส่วนใหญ่ออกไปหางานทำในเมืองจนขาดผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไต ดังนั้น สิ่งที่หมู่บ้านช้างใหญ่ต้องการมากที่สุดคือความรู้ระดับมืออาชีพเกี่ยวกับการออกแบบที่ทันสมัยและเปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเป็นผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวซึ่งไม่เพียงแค่ช่วยเพิ่มรายได้ให้แก่คนในท้องถิ่นแต่ยังเป็นการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมให้คงอยู่สืบไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 ศึกษาภูมิหลังความเป็นมาของชนเผ่าไต ตลอดจนข้อมูลพื้นฐานของชาวบ้านหมู่บ้านช้างใหญ่

1.2.2 วิเคราะห์อัตลักษณ์ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไต สิบสองปันนาด้านขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ศิลปะและหัตถกรรมพื้นบ้าน

1.2.3 การจัดการสืบทอดและออกแบบสื่อการสอนที่เหมาะสมกับเกษตรกรหมู่บ้านช้างใหญ่

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา ประกอบด้วย ข้อมูลพื้นฐานของชาวบ้านในหมู่บ้านช้างใหญ่ วิถีชีวิต อัตลักษณ์ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตสิบสองปันนา ภาพรวมตลาดผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การวิจัยทฤษฎี C-K ทฤษฎีชุดเครื่องมือในการออกแบบและวิธีบริหารการศึกษาด้านการออกแบบสมัยใหม่

1.3.2 ขอบเขตด้านสถานที่ ได้แก่ หมู่บ้านช้างใหญ่ ตำบลเมืองยาง อำเภอเชียงรุ่ง จังหวัดสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน ประเทศจีน

1.3.3 ขอบเขตด้านการจัดการ ได้แก่ การจัดการวัฒนธรรมการท่องเที่ยวโดยนำทฤษฎี C-K มาเป็นตัวช่วยในการค้นหาอัตลักษณ์ของชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไต หมู่บ้านช้างใหญ่ สิบสองปันนา สร้างความตระหนักถึงคุณค่าและวัฒนธรรมท้องถิ่นให้กับเกษตรกรเพื่อออกแบบสื่อการสอนที่เหมาะสมกับเกษตรกร

2. วิธีดำเนินการวิจัย

2.1 การวิจัยเอกสารวรรณกรรม ได้แก่ การศึกษาประวัติศาสตร์สิบสองปันนา อัตลักษณ์วัฒนธรรมชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตและทฤษฎีอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ทฤษฎี C-K และทฤษฎีชุดเครื่องมือในการออกแบบ เป็นต้น โดยรวมรวมข้อมูล

ทั้งหมดจากหนังสือ งานวิจัย วารสารวิชาการ สื่ออิเล็กทรอนิกส์และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น จากนั้นแยกแยะ จำแนก จัดระบบและวิเคราะห์ข้อมูลใหม่เพื่อมุ่งหาข้อค้นพบ ตอบคำถามตามวัตถุประสงค์การวิจัยและสร้างองค์ความรู้ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่อุดมไปด้วยอัตลักษณ์ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไต สิบสองปันนา

2.2 การวิจัยภาคสนาม ประกอบด้วย

2.2.1 การลงพื้นที่สำรวจโดยแฝงตัวเข้าไปในพื้นที่ในฐานะชาวบ้าน มีการอาศัยอยู่ในพื้นที่ระยะหนึ่ง เพื่อสังเกตการณ์และบันทึกสถานการณ์เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเกษตรกร เทศกาล ประเพณี กิจกรรมสำคัญ อาหาร การกินและวิถีชีวิต เป็นต้น

2.2.2 การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เกณฑ์การคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญคือคัดเลือกจากผู้ที่มีประสบการณ์ความรู้เกี่ยวข้องกับชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไต การพัฒนาสื่อการสอนสำหรับเกษตรกร การเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกร ศาสนาของชนเผ่าไตและผู้นำชุมชน โดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือและลงพื้นที่เพื่อสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ณ สถานที่ที่ผู้เชี่ยวชาญอาศัยหรือทำงานอยู่

2.3 การวิจัยแบบสหวิทยาการโดยการนำทฤษฎีต่างๆ ได้แก่ การจัดการวัฒนธรรม การจัดการสืบทอด การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ทฤษฎี C-K ทฤษฎีชุดเครื่องมือในการออกแบบและการส่งเสริมการท่องเที่ยวมาบูรณาการร่วมกันเพื่อนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งของปัญหาและก่อให้เกิดมุมมองที่ครอบคลุม

3. สรุปผลการวิจัย

3.1 ภูมิหลังความเป็นมาของชนเผ่าไต

สมัยโบราณสิบสองปันนาถูกเรียกว่าเมืองลื้อ (Meng Le) เป็นอาณาจักรที่ก่อตั้งโดยชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตและมีประวัติศาสตร์เก่าแก่สามารถสืบย้อนกลับไปได้ถึงต้นคริสต์ศตวรรษ 8 (He, 2010, p. 50) ใน ค.ศ.69 “เมืองตำกวง” (Meng Daguang) (อาณาจักรอ้ายลาว) ถูกกลับไปปกครองโดยราชวงศ์กลางในขณะนั้นและเพื่อให้การปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเข้มแข็งขึ้นรัฐบาลกลางจึงส่งหัวหน้าฝ่ายบริหารมาปกครองร่วมกับกษัตริย์อาณาจักรอ้ายลาว สิบปีต่อมาเนื่องจากชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตถูกปกครองโดยชาวฮั่น ทำให้เกิดความขัดแย้งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ค.ศ.76 กษัตริย์อาณาจักรอ้ายลาว ก่อกบฏต่อรัฐบาลกลางส่งผลให้กองทัพราชวงศ์ฮั่นต่อสู้อย่างดุเดือดกับกองทัพอาณาจักรอ้ายลาวหลายครั้ง แต่เพื่อหลีกเลี่ยงสงคราม บรรพบุรุษชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตจึงได้ย้ายถิ่นฐานไปยังพื้นที่ทางตอนใต้ของอาณาจักรอ้ายลาว ทำให้ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตเริ่มอาศัยอยู่ร่วมกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ และมีการตั้งชนเผ่าขึ้นใหม่ เช่น เผ่าเหม่งแซ (Mengshe) เผ่าเหม่งกู่ (Menggu) เผ่าเหม่งแซหลง (Mengshelong) เป็นต้น ทำให้สิบสองปันนาได้รับการพัฒนาไปอีกขั้น

3.2 ข้อมูลพื้นฐานของชาวบ้านหมู่บ้านช้างใหญ่

หมู่บ้านช้างใหญ่เป็นหมู่บ้านหนึ่งในจังหวัดสิบสองปันนาที่รู้จักกันในนามหมู่บ้านช้าง ตามคำบอกเล่าของชาวบ้านหมู่บ้านช้างใหญ่เคยเลี้ยงช้างศึกและช้างทั่วไปให้กับตระกูลพญาเจืองซึ่งเป็นพ่อเมืองของจังหวัดสิบสองปันนาในอดีต ประชากรในหมู่บ้านช้างใหญ่ส่วนใหญ่เป็นชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตที่สามารถพูดได้ทั้งภาษาจีนกลางและภาษาไต รายได้หลักของหมู่บ้านมาจากการปลูกยางพารา กล้วยและข้าว ส่วนรายได้รองคือรายได้จากการท่องเที่ยว ระบบวัฒนธรรมของหมู่บ้านช้างใหญ่ได้รับการอนุรักษ์ไว้เป็นอย่างดีและเด็กๆ ยังมีธรรมเนียมในการบวชเรียนที่วัด นอกจากนี้ หัตถกรรมดั้งเดิม ได้แก่ เครื่องปั้นดินเผา กระดาษไต การทำน้ำตาล และอื่นๆ ยังคงถูกสืบทอดไว้ได้อย่างต่อเนื่อง

3.2.1 วิถีชีวิต

เกษตรกรหมู่บ้านช้างใหญ่มีความเป็นตัวของตัวเองสูง ทั้งหมดเป็นชนเผ่าไตและไม่นิยมแต่งงานกับคนนอกชนเผ่า นิยมใช้ภาษาไตสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวันและใช้ภาษาจีนกลางติดต่อกับโลกภายนอกหรือดูรายการโทรทัศน์เท่านั้น หมู่บ้านแห่งนี้มีเวลาทำงานและเวลาพักผ่อนเป็นของตัวเองซึ่งเวลาของผู้ชายและผู้หญิงจะแตกต่างกัน โดยทั่วไปในเวลาเช้า 04.30 น. ผู้หญิงวัยผู้ใหญ่จะเริ่มแต่งตัวและเตรียมตัวไปหอพระคัมภีร์เพื่อสวดมนต์และกลับบ้านเพื่อพักผ่อนในเวลา 07.00 น. ส่วนผู้ชายมักจะออกไปทำงานในเวลา 06.00 น. และกลับบ้านเพื่อพักผ่อนตอน 08.00 น.

ยกเว้นคนรุ่นใหม่ที่ทำงานในเมืองเชียงรุ่งจะไม่ทำกิจกรรมตามเวลาดังกล่าว เวลา 09.00-17.00 น. ชาวบ้านจะไม่ออกไปทำงานแต่จะทำกับข้าวที่บ้าน เลี้ยงไก่หรือทำความสะอาดบ้าน หลังจากเวลา 20:00 น. จะเริ่มเข้าสู่ช่วงเวลาที่มีชีวิตชีวาในตอนเย็นครอบครัวส่วนใหญ่จะชอบร้องคาราโอเกะ กินข้าวและดื่มเหล้าที่ชั้น 1 ของบ้านจนถึงเวลาประมาณ 24.00 น. จะเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการพักผ่อน ชาวบ้านหมู่บ้านช้างใหญ่มีวิธีป้องกันตนเองที่แข็งแกร่งมากอีกทั้งชาวบ้านทุกคนรู้จักกันดีดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากที่จะมีคนแปลกหน้าหรือคนจากหมู่บ้านใกล้เคียงเข้าไปในหมู่บ้านได้ หากมีคนแปลกหน้าเข้าไปในหมู่บ้านจะถูกดึงตัวไปสอบสวนและผู้ที่น่าสงสัยจะถูกไล่ออกจากหมู่บ้านทันที

3.2.2 ระดับการศึกษา

จากการลงพื้นที่สำรวจ พบว่า หมู่บ้านช้างใหญ่มีประชากรทั้งหมด 379 คน มีวุฒิการศึกษาระดับประถมศึกษา 210 คน มัธยมศึกษาตอนต้น 197 คน มัธยมศึกษาตอนปลาย 88 คน ปริญญาตรี 9 คน และไม่มีผู้ที่มีวุฒิการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี นอกจากนี้ในบรรดาประชากรทั้งหมด 379 คนมีเพียงแค่ 6 คนเท่านั้น ที่เคยเข้าร่วมการฝึกอบรมระยะสั้น 60 วัน กับมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอื่น ๆ

3.2.3 การประกอบอาชีพ

บรรพบุรุษชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตประกอบอาชีพเกษตรกรรมและการเกษตรเป็นเสาหลักที่สำคัญของเศรษฐกิจในมณฑลยูนนาน ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตหมู่บ้านช้างใหญ่อาศัยอยู่ในสภาพอากาศที่ค่อนข้างเหมาะสมทำให้พวกเขามีอาหารและเครื่องนุ่งห่มเพียงพอมาโดยตลอด ทั้งยังมีสภาพจิตใจที่มั่นคงและสงบสุข ชาวบ้านในหมู่บ้านช้างใหญ่ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ได้แก่ การปลูกพืช ไม้ผลและขยายพันธุ์พืชเป็นหลัก เนื่องจากหมู่บ้านช้างใหญ่ตั้งอยู่ในเขตภูมิอากาศแบบร้อนชื้นและมีสภาพภูมิอากาศเหมาะสำหรับการผลิตทางการเกษตรทำให้ชาวบ้านส่วนใหญ่ปลูกข้าว ข้าวโพด ผลไม้ (เช่น ส้มโอ กล้วย เป็นต้น) กาแฟและยางพาราโดยรายได้หลักจากการประกอบอาชีพเกษตรกรรมคือการขายยางพาราและยางพาราถือเป็นผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรพิเศษในท้องถิ่น นอกจากนี้ การบริการทางการท่องเที่ยวยังเป็นอาชีพที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งเนื่องจากสิบสองปันนาได้รับความนิยมในฐานะแหล่งท่องเที่ยวทำให้เกษตรกรหมู่บ้านช้างใหญ่เริ่มเข้าสู่อุตสาหกรรมการบริการการการท่องเที่ยวมากขึ้นเรื่อยๆ

3.3 อัตลักษณ์ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไต สิบสองปันนา

3.3.1 ภาษาและอักษรไต

ภาษาไตเป็นภาษากลางที่ใช้กันทั่วไปในสิบสองปันนา ตัวอักษรไตเขียนตามระบบสัทอักษรจีนหรือพินอิน (Pinyin) และในบทความวิจัยบางฉบับเรียกว่าอักษรไตลื้อ อักษรไตลื้อถูกแบ่งออกเป็น 2 แบบคืออักษรไตลื้อเก่าและอักษรไตลื้อใหม่แต่ปัจจุบันนิยมใช้อักษรไตลื้อใหม่เป็นหลัก (Hua, 1996, p. 65) ในผลการวิจัยหลายฉบับยืนยันว่าภาษาไตถูกสร้างขึ้นพร้อมกับศาสนาพุทธนิกายเถรวาทซึ่งการเผยแพร่และการเรียนรู้ตัวหนังสือต้องอาศัยอิทธิพลของศาสนาพุทธ ปัจจุบันมีชาวไตที่เชี่ยวชาญภาษาไตอย่างเป็นระบบและครอบคลุมจำนวนน้อยลงเรื่อย ๆ ยิ่งไปกว่านั้นพวกที่รู้ภาษาไตส่วนใหญ่อายุมาก เด็กรุ่นใหม่ไม่เต็มใจที่จะเรียนรู้รูปแบบการเขียนภาษาไตทำให้การสืบทอดภาษาไตกำลังเผชิญหน้ากับวิกฤตครั้งใหญ่ แต่ในแง่ของภาษากลาง ภาษาไตยังคงเป็นภาษาพูดที่สำคัญที่สุดในสิบสองปันนา

3.3.2 ความเชื่อทางศาสนาไต

ศาสนาพุทธดั้งเดิมนิกายหินยานหรือนิกายเถรวาทมุ่งแสวงหาการปลดปล่อยตนเองและได้เผยแผ่ศาสนาไปยังประเทศศรีลังกา จากนั้นแผ่ขยายไปยังคาบสมุทรอินโดจีนและมณฑลยูนนานของประเทศจีนโดยส่วนใหญ่นิยมอยู่ในเขตพื้นที่ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตทำให้ชาวไตส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธนิกายเถรวาทหรือศาสนาพุทธนิกายฝ่ายใต้ พระสงฆ์ในสิบสองปันนามี 9 ระดับ ยิ่งอยู่ในระดับสูงยิ่งมีอิทธิพลมาก ก่อน ค.ศ.1949 วัฒนธรรมการศึกษาของชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตโดยพื้นฐานแล้วถูกจำกัดอยู่ในวัดซึ่งมีเพียงผู้ชายที่บวชเป็นพระสงฆ์เท่านั้นที่จะสามารถได้รับความรู้ทางวัฒนธรรมบางอย่างผ่านการศึกษาศาสนา เด็กชายชาวไตในสิบสองปันนาที่อายุตั้งแต่ 7-8 ขวบมักจะต้องพลัดพรากจากครอบครัวไประยะหนึ่งเพื่อเริ่มต้นชีวิตในวัดจนกระทั่งเมื่อบรรลุนิติภาวะแล้วพวกเขาส่วนใหญ่จะกลับไปเป็นสามัญชน สร้างครอบครัวและทำงาน แต่บางคนเลือกศึกษาต่ออยู่ที่วัดจนได้เลื่อนขั้นตามสมณศักดิ์และในที่สุดก็บวชตลอดชีวิต (Song, 1979, p. 38)

3.3.3 อาหารพื้นเมือง

ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตไม่มีข้อห้ามเรื่องอาหารการกิน รสชาติอาหารส่วนใหญ่จะเน้นที่เปรี้ยวเผ็ดและเปรี้ยวหวานเป็นหลัก อาหารหลักคือข้าวเหนียว ข้าวเจ้าและเส้นก๋วยเตี๋ยว ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตมีวัตถุดิบอาหารที่หลากหลายทั้งเนื้อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม เนื้อสัตว์ปีก ผัก ผลไม้ เป็นต้น โดยมีแหล่งโปรตีนหลักมาจากวัว หมู ไก่และปลา ในด้านการปรุงอาหารชาวไตนิยมนำไปย่าง ดองและอื่น ๆ อุปกรณ์ที่ใช้ทำอาหารนอกจากมีเตาสมัยใหม่แล้วยังนิยมใช้กิ่งไม้ ใบตองและกระบอกไม้ไผ่มาทำเป็นอุปกรณ์ด้วย

ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตมีอุปกรณ์การกลั่นเหล้าเป็นของตนเอง เหล้าที่ผลิตขึ้นนี้จะมีตั้งแต่ระดับ 60 ดีกรีไปจนถึง 95 ดีกรี ชายไตสูงอายุในหมู่บ้านช้างใหญ่ชื่นชอบการดื่มเหล้าที่มีความเข้มข้นของแอลกอฮอล์สูงเพราะต้องการขับเหงื่อและปรับตัวให้เข้ากับอุณหภูมิอากาศที่ค่อนข้างสูง ในด้านสินค้าพลอยได้จากการเกษตรเนื่องจากชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตบางพื้นที่ปลูกอ้อยทำให้ชาวไตมีกรรมวิธีการผลิตน้ำตาลทรายแดงเป็นของตนเองด้วย

3.3.4 เทศกาลและประเพณี

ความเชื่อทางศาสนามีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อชาวไตทั่วไป พวกเขาจะบูชาพระทุกวันและมักส่งลูกหลานไปบวชเรียนที่วัดซึ่งสิ่งนี้มีผลต่อการแสดงออกของศิลปะไตเป็นอย่างสูง เนื่องจากชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตหมู่บ้านช้างใหญ่นับถือศาสนาพุทธนิกายเถรวาททำให้งานเฉลิมฉลอง เทศกาลและประเพณีต่างๆ ของพวกเขาเกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธนอกจากนี้กิจกรรมของเกษตรกรยังมีวิวัฒนาการมาจากประเพณีหรือกิจกรรมทางศาสนาพุทธด้วย เทศกาลสำคัญของชาวไต ได้แก่ สงกรานต์ เข้าพรรษา ออกพรรษา ตั้นถ่า (Dan Ta การบูชาเจดีย์) ตั้นถ่าน (Dan Tan การถวายพระคัมภีร์แก่วัด) ประเพณีบางอย่างของชาวไตเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติที่ทำสืบทอดต่อกันมา ในงานเทศกาลและประเพณีจะมีกิจกรรมทางวัฒนธรรมและศิลปะที่หลากหลายทั้งการแสดงร้องรำทำเพลง เล่นกีฬาพื้นบ้าน กิจกรรมพื้นบ้านและจัดมหรสพ เช่น โยนถุงดอกไม้ ก่อกองทราย ยิงบั้งไฟ กังฟู การกรวดน้ำ การใส่บาตร เป็นต้น ในขณะเดียวกันกิจกรรมที่จัดขึ้นเหล่านี้ยังถือเป็นโอกาสดีที่ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตใช้แสดงวัฒนธรรมเครื่องแต่งกาย วัฒนธรรมอาหารและประเพณีอื่น ๆ อย่างเข้มข้น

3.3.5 บทเพลงและระบำ

บทเพลงไตมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการดื่มสุราของชาวไตในชนบททำให้เนื้อเพลงและทำนองมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับการดื่มสุรา เพลงไตมีจังหวะที่เรียบง่าย แบ่งได้หลายประเภท เช่น เพลงพื้นบ้าน เพลงเศร้า เพลงมหากาพย์ เพลงทางศาสนา เป็นต้น เพลงพื้นบ้านส่วนใหญ่มักขับร้องตอนคนหนุ่มสาวไปทำงานที่ทุ่งนา ไปป่าเพียงลำพังหรือเพลงคู่ชายหญิง เนื้อหาบ้างก็แสดงความรัก ยกย่องบ้านเกิด ชีวิตที่เป็นสุขและบ้างก็แต่งสด ระบำไตเป็นตัวแทนทางศิลปะไตได้มากที่สุด พวกเขาใช้การเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อแสดงความเข้าใจที่ชาวไตมีต่อ “น้ำ” และ “นกยูง”

3.3.6 ผ้าทอไต

จากบันทึกการถวายเครื่องราชบรรณาการแก่ราชสำนักสามารถอนุมานได้ว่าผ้าทอของชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตปรากฏขึ้นครั้งแรกในสมัยราชวงศ์ถังและได้รับการตั้งชื่อว่า “ผ้าทอไต” ผ้าทอไตของหมู่บ้านช้างใหญ่มี 2 ประเภท คือผ้าฝ้าย และผ้าไหม โดยทั่วไปการทอผ้าฝ้ายจะใช้วิธีเส้นพุ่ง สีที่นิยมคือสีแดงหรือสีดำและใช้เส้นด้ายฝ้ายธรรมชาติเป็นพื้น ส่วนการทอผ้าไหมจะมีทั้งแบบเส้นพุ่งและการทอผ้าเกาะ การทอผ้าทั้งสองแบบนี้มีความแตกต่างกันในวิธีการทอและการนำเสนอลวดลายบนผ้า ลวดลายที่พบเห็นได้บ่อย ได้แก่ ดอกบัว หมาก นกยูง ช้าง กิเลน มังกร นกยูง เจดีย์ เป็นต้น ปัจจุบันชาวไตในหมู่บ้านช้างใหญ่มุ่งเน้นพัฒนาเทคโนโลยีการทอผ้าฝ้ายเป็นหลัก

3.3.7 เครื่องปั้นดินเผาไต

การผลิตเครื่องปั้นดินเผาไตหมู่บ้านช้างใหญ่มีข้อกำหนดเกี่ยวกับวัสดุที่เข้มงวดมากส่วนใหญ่จะใช้ดินเหนียวผสมกับทรายและหินในการปรับปรุงประสิทธิภาพ การปั้นขึ้นรูปส่งผลให้การผลิตเครื่องปั้นดินเผาทำได้เฉพาะในบางหมู่บ้านที่มีวัสดุดังกล่าวและพื้นที่ชนบทที่มีการเผาเครื่องปั้นดินเผาค่อนข้างกระจุกตัวอยู่รวมกัน เครื่องมือหลักในการทำเครื่องปั้นดินเผาไต ได้แก่ แป้นหมุน ไม้ตีขึ้นรูป ไม้เกลี่ยดิน ลูกหิน เป็นต้น กระบวนการทางเทคนิคหลัก ได้แก่ การตำดิน โม่ดิน ผสมทราย ซับน้ำ วางบนแป้นหมุน ขึ้นรูป ตากแห้ง เตรียมเผาและเผา ในกระบวนการเผาส่วนใหญ่

จะใช้ทั้งวิธีเผาในที่โล่งแจ้งหรือเรียกว่าการสุมเผาและเผาแบบปิดโดยขุดหลุมลงไปใต้ดิน การปั้นเครื่องปั้นดินเผาไตมีวิธีการที่หลากหลายมาก เช่น ปั้นบนแป้นไม่มีที่หมุน ปั้นบนแป้นหมุนเท้า ปั้นแป้นหมุนมือ จวบจนวันนี้หมู่บ้านที่ผลิตเครื่องปั้นดินเผาบางแห่งก็ยังไม่ใช้แป้นหมุนไฟฟ้าเพราะต้องการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมนี้

3.4 การจัดการสืบทอดและพัฒนาการออกแบบผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

3.4.1 การสอนเกษตรกร

เนื่องจากเกษตรกรส่วนใหญ่ไม่มีประสบการณ์การเรียนในห้องเรียนอย่างเป็นทางการเป็นเวลานาน ดังนั้นความคิดที่จะให้เกษตรกรอยู่ในห้องเรียนเป็นเวลานานนั้นอาจไม่ประสบความสำเร็จและส่วนใหญ่พวกเขาไม่สามารถมีสมาธิเรียนได้นานถึง 45 นาที นอกจากนี้ เนื่องจากเกษตรกรจำเป็นต้องใช้แรงงานในการผลิตทำให้เกษตรกรจำนวนมากไม่สามารถเข้าเรียนเป็นเวลานานได้ อีกทั้งเวลาทำงานและเวลาพักผ่อนของเกษตรกรจะเหลื่อมกับเวลาสอนของโรงเรียนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น (Fan, 2013, p. 103) เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว นักวิจัยพบวิธีการแก้ไขปัญหา 3 ประการที่แตกต่างกันคือ 1) การใช้แพลตฟอร์มการสอนแบบให้ข้อมูลและใช้โทรศัพท์มือถือเป็นช่องทางการสอนเพื่อตอบสนองความต้องการของเกษตรกรที่แตกต่างกัน 2) การสอนแบบบูรณาการโดยจัดกลุ่มเกษตรกรที่มีสถานการณ์คล้ายกันและเสริมสร้างการสื่อสารระหว่างกันเพื่อให้พวกเขามีความรู้ความเชี่ยวชาญได้เร็วขึ้นและอาจารย์ยังสะดวกในการให้คำแนะนำพวกเขาด้วย 3) การเตรียมสื่อการสอนพิเศษสำหรับเกษตรกรด้วยการใช้เสียงที่คุ้นเคยหรือภาษาท้องถิ่นเพื่อแสดงความรู้ทางวิชาชีพให้พวกเขาเข้าใจอย่างลึกซึ้ง (Lin et al., 2008, p. 29)

3.4.1 การประยุกต์ใช้ทฤษฎี C-K เพื่อพัฒนาการออกแบบผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ทฤษฎีการออกแบบ C-K หมายถึง การผสมผสานระหว่างแนวคิดและความรู้จนการคิดเชิงออกแบบมีความสมบูรณ์ซึ่งถือเป็นวิธีคิดและหลักเหตุผลอย่างหนึ่ง ความสำคัญของทฤษฎี C-K คือสามารถชี้นำให้ผู้คนอนุมานสิ่งที่ไม่มีอยู่ในโลกด้วยการนำทฤษฎี C-K มาช่วยให้ผู้คนดำเนินการต่างๆ เพื่อให้สิ่งนั้นใกล้ตัวเข้ามาเรื่อยๆ และในที่สุดก็เปลี่ยน “สิ่งที่ไม่มีอยู่จริง” ให้เป็นจริง ดังนั้นทฤษฎี C-K จึงได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นรูปแบบการจัดการที่ใช้ในการควบคุมความคิดและชี้นำผลลัพธ์ได้ พื้นฐานของทฤษฎี C-K มาจากพื้นที่สองส่วน คือ พื้นที่แนวคิด (C) และพื้นที่ความรู้ (K) ซึ่งไม่มีโครงสร้างเดียวกันหรือตรรกะที่คล้ายคลึงกันแต่สามารถโต้ตอบกันได้

- ระบบพื้นที่แนวคิด (Concept)

การสื่อสารด้วยภาพเป็นการใช้องค์ประกอบภาพและหลักการออกแบบเพื่อถ่ายทอดข้อมูลและแสดงแนวคิด นักออกแบบจะใช้รูปภาพ สีสันและองค์ประกอบอื่นๆ เพื่อสร้างผลงานที่หลากหลาย สะดุดตาและสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น เกษตรกรสามารถใช้ความระบบพื้นที่แนวคิดนี้ในการออกแบบโลโก้ การโฆษณา การออกแบบบรรจุภัณฑ์ เค้าโครงสิ่งพิมพ์ และการออกแบบอินเทอร์เฟซ เป็นต้น เพื่อส่งเสริมการขายและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นได้

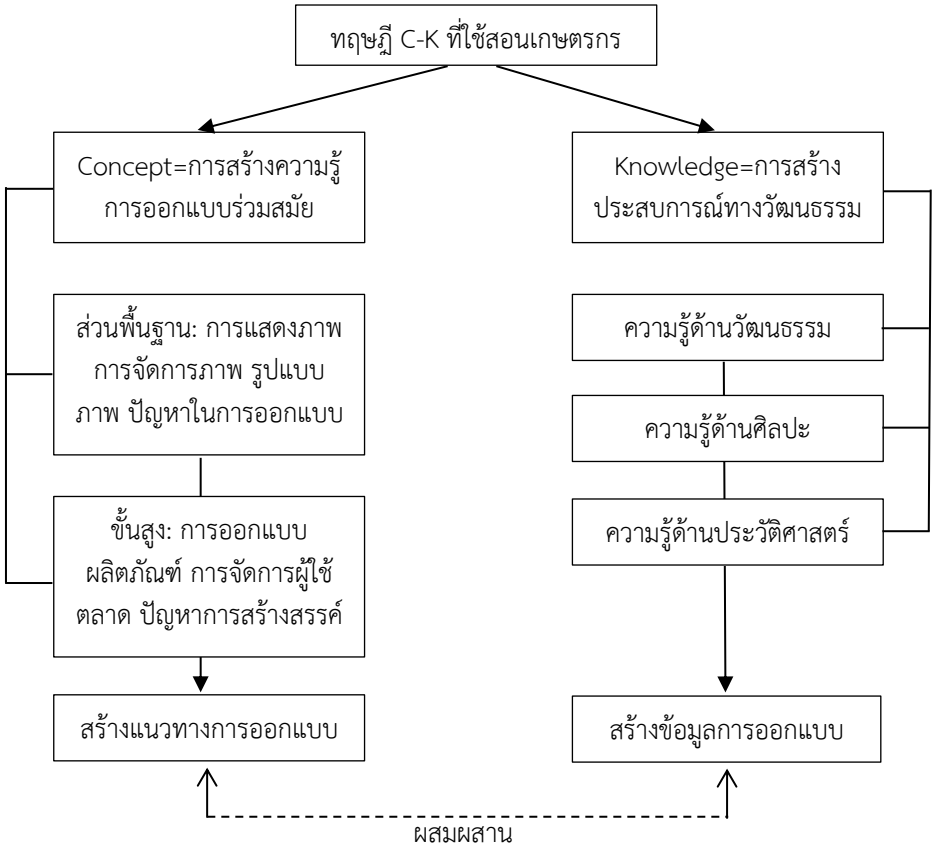
- ระบบพื้นที่ความรู้ (Knowledge)

ระบบพื้นที่ความรู้ หมายถึง ระบบวัฒนธรรมของชนเผ่าไต ในการสร้างระบบพื้นที่ความรู้ควรเริ่มต้นจากวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ประเพณีและศิลปะ

ทฤษฎี C-K สามารถใช้ออกแบบได้ไม่จำกัดเพราะทุกคนสามารถสร้างแนวคิดได้ (Yao & Han, 2018, p. 92) และคนที่สร้างพื้นที่ความรู้สามารถมาจากกลุ่มใดก็ได้ ดังนั้นพื้นที่สำรองความรู้จึงใหญ่มากเช่นกัน อย่างไรก็ตามความยากอยู่ที่การใช้ตรรกะและวิธีการบางอย่างให้ถูกต้องเพื่อช่วยให้การคิดจาก C ไปถึง K และทำให้การคิดแบบนี้มีประสิทธิภาพมากขึ้นรวมถึงไม่ก่อให้เกิดปัญหาทางความคิดเนื่องจากมีปัจจัยรบกวนมากเกินไป สำหรับมือใหม่หรือผู้ที่ไม่มีประสบการณ์ด้านการออกแบบเลย ทฤษฎี C-K นั้นมีประสิทธิภาพและเป็นไปได้มาก

สำหรับความคิดสร้างสรรค์ ความคาดหวังที่สูงมากเกินไปมักไม่ประสบความสำเร็จ สำหรับเกษตรกรหมู่บ้านช้างใหญ่ การจับคู่การออกแบบกับการผลิตให้เหมาะสมย่อมดีกว่าการกำหนดเป้าหมายการออกแบบพิจารณาให้ดีถึง วัฒนธรรมและความเคยชิน หมายถึง การผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนในท้องถิ่น เนื้อหาเหล่านี้ถือเป็นองค์ความรู้และระบบที่มี

ความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น รวมถึงเป็นบันทึกประสบการณ์การอยู่รอดของคนชนกลุ่มน้อยในพื้นที่หนึ่ง หากนำประสบการณ์เหล่านี้มารวมกันจะสามารถกลายเป็นผลิตภัณฑ์ยอดนิยมในตลาดได้

ภาพที่ 1 ทฤษฎี C-K ที่ใช้สอนเกษตรกร

3.5 การออกแบบสื่อการสอนที่เหมาะสมกับเกษตรกร

3.5.1 วิธีการออกแบบเนื้อหาสื่อการสอน

เมื่อพูดถึงการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนสำหรับเกษตรกร ก่อนหน้านี้ อาจารย์และผู้เชี่ยวชาญบางคนได้รับเชิญให้มาช่วยผลิตสื่อการสอน พยายามหาวิธีสอนพวกเขาทำไวน์ ตัดกระดาษและทอผ้าแบบง่าย ๆ นอกจากนี้เพื่อให้เกิดความร่วมมือในการใช้สื่อการสอน ฝ่ายการศึกษาในสิบสองปันนาได้คัดเลือกหมู่บ้านมาทำการทดลอง 10 แห่ง แต่ละแห่งจัดอบรมเป็นเวลา 1 เดือน โดยเรียกเกษตรกรในท้องถิ่นมาอบรมแต่ผลที่ได้กลับไม่ดีมากนักเพราะอายุของผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่ไม่เหมาะสม กล่าวคือ การจัดการอบรมทุกครั้งจะมีวัยรุ่นเข้าร่วมไม่ถึงหนึ่งในสามเพราะผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปีส่วนใหญ่จะเข้าไปทำงานในตัวเมือง (เชียงรุ่ง)

ภาพที่ 2 การประชุมสัมมนากับชาวบ้านเพื่อรวบรวมและทำความเข้าใจข้อมูลพื้นฐาน

จากการพูดคุยกับชาวบ้านหมู่บ้านช้างใหญ่เพื่อฟังเสียงความต้องการด้านการออกแบบ พบว่า คุณ Yan Hanluo ตัวแทนชาวบ้านหมู่บ้านช้างใหญ่ คิดว่า วิธีการเพิ่มรายได้ให้กับชาวบ้านไม่ควรเป็นการทำงานที่หนักเกินไปและจากสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยเขาคิดว่าหมู่บ้านช้างใหญ่ควรทำอาชีพการท่องเที่ยวให้มากขึ้น การทำการท่องเที่ยวคืออาชีพที่ค่อนข้างได้เงินมากอีกทั้งไม่ค่อยยุ่งและมีเวลาพักผ่อน ในความเป็นจริงหมู่บ้านช้างใหญ่ค่อนข้างเหมาะสำหรับการทำผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวจำหน่ายในตลาดซึ่งคุณ Yan Hanluo และหลายคนในหมู่บ้านมีความคิดเช่นนี้

ปัญหาที่ร้ายแรงที่สุดของสื่อการสอนคือ “ไม่น่าสนใจ” เนื่องจากผู้เขียนส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ระดับกลางและระดับสูง แม้ว่าจะมีประสบการณ์การสอนประจำวันมาอย่างเชี่ยวชาญแต่วิธีการจัดการกับเกษตรกรนั้นแตกต่างออกไปซึ่งวิธีการสอนแบบตรงไปตรงมาแบบดั้งเดิมใช้ไม่ได้เพราะเกษตรกรไม่สามารถเข้าใจและไม่รู้ว่าต้องทำอย่างไร

จากการแลกเปลี่ยนความรู้กับคุณ Xu Hongliang ผู้อำนวยการสำนักการศึกษาจังหวัดปกครองตนเองชนชาติไตสิบสองปันนา (Department of Education of Xishuangbanna Dai Autonomous Prefecture) พบว่า สื่อการสอนที่มีประโยชน์ต่อเกษตรกรควรมีลักษณะดังนี้

1) สามารถเรียนได้ที่ทุ่งนาหรือในขณะที่เกษตรกรกำลังทำงาน หนังสือเรียนหรือสื่อส่งเสริมการเรียนรู้ต้องการสภาพแวดล้อมในการแสวงหาความรู้ที่มั่นคง เช่น ห้องเรียน PPT หรือใช้อุปกรณ์ช่วยสอนบางอย่าง แต่ในชนบทไม่มีสภาพแวดล้อมดังกล่าวและการทำกิจกรรมในห้องค่อนข้างลำบาก ประกอบกับงานเกษตรกรรมไม่ใช่งานตายตัวซึ่งแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะสอนเกษตรกรในเวลาพร้อมกันและสอนเป็นเวลานานๆ

2) การเลือกใช้รูปภาพและภาษามีความสำคัญมาก คำศัพท์เฉพาะทางยากต่อการใช้ในกระบวนการศึกษาของเกษตรกรซึ่งเกษตรกรส่วนใหญ่ที่ไม่ได้ศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจะใช้เวลามากในการทำความเข้าใจรวมถึงสัญลักษณ์ในรูปภาพอาจก่อให้เกิดความเข้าใจที่คลุมเครือทำให้เมื่อจบการเรียนการสอนของอาจารย์แล้ว เกษตรกรไม่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและไม่มีวิธีการถ่ายทอดความรู้ไปยังคนรอบข้างได้อย่างสมบูรณ์ ถูกต้องและมีประสิทธิภาพซึ่งไม่เป็นผลดีต่อการเผยแพร่ความรู้

3) ควรปรับช่องว่างระหว่างความรู้และทักษะ สื่อการสอนสำหรับเกษตรกรหลายเล่มได้รับการรวบรวมอย่างเป็นระบบโดยทั่วไปจะเริ่มต้นจากบทนำไปจนถึงกรณีศึกษา วิธีการและการประยุกต์ใช้ซึ่งความรู้อย่างเป็นระบบนี้มีเนื้อหามากเกินไปและเข้าใจยาก ในการทำงานจริง เกษตรกรเหมาะกับการเรียนรู้แบบให้วิธีการแก้ไขปัญหาโดยตรงเพราะพวกเขาไม่ค่อยใส่ใจกับสาเหตุ ผลลัพธ์และต้นแบบใหม่ ความรวดเร็วในการเรียนรู้ข้อมูลใหม่ของเกษตรกรขึ้นอยู่กับความถี่ในการเชื่อมต่อความรู้ระหว่างคนในเมืองกับเกษตรกรในขณะเดียวกันก็ขึ้นอยู่กับความสามารถในการพึ่งพาตนเองและการสื่อสารกับโลกภายนอกด้วย บางครั้งความรู้ที่เกษตรกรทั่วไปต้องการผู้เชี่ยวชาญอาจไม่ได้กล่าวถึงเลยและระบบความรู้อันซับซ้อนที่เกษตรกรไม่ต้องการกลับถูกเขียนเป็นหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญซึ่งถือเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมเช่นกัน

3.5.2 หนังสือสื่อการสอน

เมื่อคำนึงถึงลักษณะการศึกษาและความสะดวกในการเรียนรู้ของเกษตรกรแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบหนังสือสื่อการสอนไว้ 2 เล่ม ดังนี้

ภาพที่ 3 หนังสือเรื่อง “ชนบทที่สวยงาม”

หนังสือเรื่อง “ชนบทที่สวยงาม” แบ่งออกเป็น 5 บท ได้แก่ การทำความเข้าใจกับภาพ (การเรียบเรียงข้อมูล/การจัดโครงร่างภาพ) การสร้างภาพกราฟิก (จุด/เส้น/พื้นผิว/กราฟิกแบบเวกเตอร์) การผลิตองค์ประกอบภาพ (การออกแบบโลโก้/การออกแบบตัวอักษร) การโฆษณา (การเลือกสี/การผลิตภาพพื้นฐาน) และผลงานตัวอย่าง (ผลงานที่ประสบความสำเร็จ/ข้อมูลทั่วไปและเว็บไซต์) วัตถุประสงค์ของหนังสือเล่มนี้มีเป้าหมายเพื่อสอนให้เกษตรกรออกแบบโลโก้ บรรจุภัณฑ์ และการออกแบบโซเชียล ด้วยวิธีการอธิบายที่เข้าใจง่ายและสามารถฝึกทำด้วยตนเองที่บ้านได้จะทำให้เกษตรกรได้รับการแนะนำให้รู้จักกับกระบวนการออกแบบทั้งหมด หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับผู้เริ่มหัดสื่อสารด้วยภาพหรือเกษตรกรที่มีความสามารถและไอเดียในทางปฏิบัติ

ภาพที่ 4 หนังสือเรื่อง “ผลิตภัณฑ์พิเศษที่ดีสำหรับเกษตรกร”

หนังสือเรื่อง “ผลิตภัณฑ์พิเศษที่ดีสำหรับเกษตรกร” แบ่งออกเป็น 5 บท ได้แก่ การวิจัยผู้ใช้ (วิธีการวิจัยตลาด) การพัฒนากลยุทธ์การขาย (จังหวะการขาย/ประเภทสินค้า/ราคาสินค้า) การสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ (จัดทำบรรจุภัณฑ์/การขึ้นรูปสินค้า) การเริ่มต้นจำหน่ายสินค้า (การสร้างสื่อส่งเสริมการขาย/ผลตอบรับการขาย/มาตรการปรับปรุงแก้ไข) และผลงานตัวอย่าง (ผลงานที่ประสบความสำเร็จ/ข้อมูลทั่วไปและเว็บไซต์) หนังสือสื่อการสอนเล่มนี้เป็นการแนะนำการออกแบบผลิตภัณฑ์จากมุมมองของนักออกแบบมืออาชีพซึ่งจะทำให้เกษตรกรค้นพบวิธีการสร้างแนวทางปฏิบัติเพื่อส่งเสริมการขายผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวและวัฒนธรรมโดยอ้างอิงจากสภาพแวดล้อมและภูมิหลังทางวัฒนธรรมในชนบทอย่างครอบคลุม

3.5.3 จุดเด่นของหนังสือสื่อการสอน

ประการแรก หนังสือเล่มนี้ใช้ภาษาที่เรียบง่ายและชัดเจน นำเสนอเนื้อหาพร้อมรูปภาพและข้อความเพื่อให้เกษตรกรสามารถเข้าใจได้ง่าย เนื้อหาทั้งหมดของหนังสือมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับทักษะที่จำเป็นที่สุดในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมการท่องเที่ยว คือ การแนะนำให้เกษตรกรเริ่มต้นออกแบบจากลักษณะทางวัฒนธรรมของตนเองและถ่ายทอดแนวคิดที่ซับซ้อนให้เป็นภาษาง่ายๆ เพื่อให้เกษตรกรสามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็วและคุ้นเคยกับการปฏิบัติงานจริง ประการที่สอง โครงสร้างของหนังสือค่อนข้างเรียบง่าย โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นหัวข้อต่างๆ เพื่อช่วยให้เกษตรกรเรียนรู้แบบค่อยเป็นค่อยไป เนื้อหาของหนังสือประกอบด้วยคำถาม แบบฝึกหัด ตัวอย่างกรณีศึกษาต่าง ๆ ฯลฯ ที่ให้โอกาสเกษตรกรได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ทำให้กระบวนการเรียนรู้ง่ายขึ้นแม้ว่าจะไม่มีครูสอนก็ตาม ในเวลาเดียวกัน กระดาษที่ใช้ทำหนังสือก็มีความทนทานทำให้มั่นใจได้ว่าหนังสือจะคงสภาพเดิมตลอดเวลา นอกจากนี้ยังอำนวยความสะดวกให้เกษตรกรจดบันทึกข้อความต่างๆ ลงในหนังสือได้โดยตรง ประการสุดท้าย หนังสือเรียนทั้งสองเล่มยังเน้นสร้างแรงบันดาลใจจากกรณีที่เกิดขึ้นจริงและส่งเสริมให้เกษตรกรทดลองสร้างวิธีการออกแบบใหม่ๆ ด้วยความคิดสร้างสรรค์

หนังสือสื่อการสอนครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกษตรกรได้รับการศึกษาในสภาพแวดล้อมที่จำกัด ช่วยให้เกษตรกรพัฒนาทักษะด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวและวัฒนธรรม ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตจากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่ตนเองออกแบบและสืบทอดวัฒนธรรมของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

4. อภิปรายผล

การวิจัยของ Xiani and Jianhua (2021) เรื่อง Research on the integration and development of tourism industry and cultural industry in Xishuangbanna กล่าวว่า ในการเผชิญหน้ากับปัญหาการท่องเที่ยวในสิบสองปันนานอกจากเสนอให้เพิ่มการปฏิรูปและเพิ่มการสนับสนุนนโยบายระดับชาติแล้วยังเน้นย้ำ 3 ประเด็นหลักคือ 1) การพัฒนาสิบสองปันนาในอนาคต 2) การรวมอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และ 3) การบ่มเพาะคนเก่ง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของผู้วิจัยที่พบว่าปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการออกแบบของชาวบ้านหมู่บ้านช้างใหญ่คือชาวบ้านมีระดับการศึกษาและวัฒนธรรมคุณภาพ (Quality Culture) ที่ต่ำกว่าคนในเมืองทำให้ความคิดของชาวบ้านไม่ทันสมัย อีกทั้งจากความยากจนระยะยาวที่ผ่านมาได้นำไปสู่แนวคิดทางการศึกษาที่ค่อนข้างอ่อนแอและมีความรู้พื้นฐานที่ค่อนข้างล้าหลัง แม้ว่าหมู่บ้านช้างใหญ่จะมีนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยอยู่บ้างแต่ยังน้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนประชากรทั้งหมดของหมู่บ้านและยังมีช่องว่างที่ต้องแก้ไขอีกมากมาย ทุกปีจะมีแรงงานที่อายุน้อยและแข็งแรงออกไปทำงานในเมืองเชียงรุ่ง เชินเจิ้นและกวางตุ้ง เป็นต้น ส่วนคนที่อยู่ในหมู่บ้านส่วนใหญ่จะเป็นคนแก่ ผู้หญิงและเด็กซึ่งพวกเขามีวัฒนธรรมคุณภาพต่ำ ความคิดล้าหลัง ขาดความรู้ทางวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม ไม่มีความพร้อมต่อการยอมรับเทคโนโลยีใหม่และมีทักษะแรงงานต่ำซึ่งทั้งหมดนี้ส่งผลโดยตรงต่อการผลักดันให้ชาวบ้านประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการเกษตรหรือความรู้ทางวัฒนธรรมในการทำงานทำให้ “วิธีการสอนสำคัญยิ่งกว่าสิ่งที่สอน”

การศึกษาที่มีคุณภาพของเกษตรกรจะไม่สมบูรณ์หากปราศจากคุณภาพการศึกษาเชิงอุดมการณ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันได้ก้าวเข้าสู่ช่วงเวลาของการพัฒนาที่รวดเร็วส่งผลให้ข้อกำหนดและมาตรฐานอารยธรรมทางจิตวิญญาณของเกษตรกรสูงมากขึ้นเช่นกัน ดังนั้นคุณภาพการศึกษาเชิงอุดมการณ์ของเกษตรกรควรมีความเข้มแข็งอย่างต่อเนื่องมากกว่าที่จะผ่อนปรน การสร้างแรงขับเคลื่อนการพัฒนาที่ยั่งยืนมาสู่เศรษฐกิจชนบทจำเป็นต้องส่งเสริม

การยกระดับคุณภาพการศึกษาเชิงอุดมการณ์ของเกษตรกรเป็นหลัก ตระหนักถึงการสนับสนุนซึ่งกันและกันของอารยธรรมทางจิตวิญญาณและอารยธรรมทางวัตถุและสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีและยั่งยืน สำหรับหมู่บ้านช้างใหญ่ ความสามารถนี้หมายถึงการรู้จักบ้านเกิด การถ่ายทอดบ้านเกิดและเพิ่มความสามารถด้านสุนทรียภาพซึ่งนี่เป็นเรื่องพื้นฐานมาก

เกษตรกรในหมู่บ้านช้างใหญ่บางคนไม่ได้ถูกจำกัดอยู่แค่การใช้แรงงานทางร่างกายที่เรียบง่ายและซ้ำซากอีกต่อไปแต่กลายเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมด้านแรงงานที่ครอบคลุมและซับซ้อนส่งผลให้พวกเขาต้องมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่สูงขึ้นและต้องเริ่มปรับตัวให้เข้ากับความต้องการแรงงานที่ครบวงจร กล่าวคือ ประการแรกต้องมีความคิดสร้างสรรค์หรือเรียกว่าความสามารถในการมีส่วนร่วมกับการทำงานสร้างสรรค์อย่างกระตือรือร้นซึ่งต้องเป็นคนที่มีความสามารถในการสร้างสรรค์เท่านั้นที่จะสามารถพัฒนาและคิดค้นกิจกรรมภาคปฏิบัติ ค้นพบได้อย่างมีประสิทธิภาพและแก้ไขปัญหาได้จริง ถัดมาคือความสามารถในการถ่ายโอนหมายถึงสามารถนำทักษะและความรู้ทางทฤษฎีที่ได้เรียนมามาประกอบเป็นโครงสร้างคุณภาพส่วนบุคคลและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกิจกรรมภาคปฏิบัติของการผลิตและการดำรงชีวิตตลอดจนสามารถถ่ายโอนความรู้ทางทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติได้อย่างราบรื่น ต่อมาคือความสามารถในการประกอบอาชีพอิสระนั่นคือการมีความเข้าใจและความรู้อย่างรอบด้านเกี่ยวกับตลาดและตัวบุคคล สามารถบูรณาการเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือโครงการทางเศรษฐกิจที่ตนเองได้เปรียบและตั้งหลักในระบบเศรษฐกิจแบบตลาดได้ สุดท้ายคือความสามารถในการดักจับข้อมูลหมายถึงการเฝ้าสังเกตและเก็บข้อมูลที่มีค่าอย่างอดทนภายใต้สภาพแวดล้อมของตลาดที่ซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางสำหรับปรับพฤติกรรมการทำธุรกิจส่วนตัว

การยกระดับคุณภาพการศึกษาของเกษตรกรด้วยการฝึกอบรมทางวิทยาศาสตร์จำเป็นต้องมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับสถานการณ์ของเกษตรกร รู้ความต้องการของพวกเขาและลักษณะการศึกษาที่พวกเขายอมรับได้ ในขณะเดียวกันการศึกษาและการฝึกอบรมจะต้องเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาตนเองให้กับเกษตรกรด้วย สำหรับหมู่บ้านช้างใหญ่ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่มีรากฐานทางการเกษตรที่ค่อนข้างอ่อนแอแต่มีทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่ค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ สิ่งสำคัญคือต้องมั่นใจว่าการเพิ่มการผลิตและรายได้จากผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเป็นเป้าหมายสำคัญ ภายใต้เงื่อนไขทางเทคนิคที่พวกเขามีอยู่เราต้องเข้าใจความปรารถนาของเกษตรกรอย่างถ่องแท้ จากนั้นบรรลุเป้าหมายด้วยการฝึกอบรมและการศึกษาที่เหมาะสม เพิ่มระดับการพัฒนาตนเองของเกษตรกรให้สูงที่สุดและให้พวกเขาแลกเปลี่ยนภูมิปัญญาของตนเองกับการเติบโตทางเศรษฐกิจ ในแง่ของการฝึกอบรมควรยึดตลาดเป็นแนวทางการฝึกอบรมขั้นพื้นฐาน รวบรวมความต้องการของตลาดเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการฝึกทักษะและการนำไปประยุกต์ใช้ อันจะทำให้เกษตรกรมีโอกาสในจ้างงานและมีทักษะมากขึ้น รวมถึงยังเป็นการวางรากฐานสำหรับการถ่ายโอนกำลังแรงงานในชนบทให้คนหนุ่มสาวกลับมาทำงานที่นี่มากขึ้น

การนำหนังสือคู่มือ “ชนบทที่สวยงาม” และ “ผลิตภัณฑ์พิเศษที่ดีสำหรับเกษตรกร” ไปสอนเกษตรกรชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตควรคำนึงถึงลักษณะทางวัฒนธรรมไต ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตมีการกระจายตัวของประชากรที่กว้างขวาง บางกลุ่มเรียกตนเองว่าไตลื้อ (Daile) ไตเหนือ (Daina) ไตหย่า (Daiya) ไตใหญ่ (Daibeng) ไตขาว (Daiduan) เป็นต้น ซึ่งแต่ละกลุ่มชาติพันธจะมีความแตกต่างกันเล็กน้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านพิธีกรรมทางศาสนาและขนบธรรมเนียม ดังนั้นในการออกแบบตามคู่มือ “ชนบทที่สวยงาม” และ “ผลิตภัณฑ์พิเศษที่ดีสำหรับเกษตรกร” ต้องคำนึงว่าวิถีประจำวันของชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไตผูกพันอย่างแนบแน่นอยู่กับศาสนา เทพเจ้าแห่งป่า เทพเจ้าแห่งน้ำ เป็นต้น ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ถือเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างแบรนด์ให้กับผลิตภัณฑ์ได้

ประการแรก อาหารไตมีความเป็นไปได้ที่จะถูกแปลงเป็นผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว ดังนั้นการออกแบบบรรจุภัณฑ์ที่น่าสนใจให้กับอาหารไตจะสามารถส่งเสริมให้เกิดตลาดอาหารไตที่กว้างขึ้นได้

ประการที่สอง เหล้าไตมีโอกาสสูงในการแปลงเป็นผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว หมู่บ้านช้างใหญ่หลายครอบครัวนิยมหมักเหล้าที่บ้านแต่เพราะรสชาติและการปรุงรสที่ไม่คงที่จึงไม่ค่อยนำออกมาจำหน่าย แต่หากเราปรับสูตรให้คงที่รวมถึงออกแบบขวดบรรจุภัณฑ์ที่แสดงเอกลักษณ์ของเหล้าไตจะสร้างรายได้ในครัวเรือนให้กับชนเผ่าไตได้มากขึ้น

ประการที่สาม การนำงานหัตถกรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของชนกลุ่มน้อยชนเผ่าไต ได้แก่ ผ้าทอไตและเครื่องปั้นดินเผาหมู่บ้านช้างใหญ่มาใช้ในการออกแบบเป็นของฝากหรือของที่ระลึกเพิ่มการท่องเที่ยวจะสามารถสร้างความน่าสนใจให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้ดีขึ้น

5. ข้อเสนอแนะ

5.1 การสร้างแรงขับเคลื่อนการพัฒนาที่ยั่งยืนมาสู่เศรษฐกิจชนบทจำเป็นต้องส่งเสริมการยกระดับคุณภาพการศึกษาเชิงอุดมการณ์ของเกษตรกรเป็นหลัก ตระหนักถึงการสนับสนุนซึ่งกันและกันของอารยธรรมทางจิตวิญญาณและอารยธรรมทางวัตถุ และสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีและยั่งยืน สำหรับหมู่บ้านช้างใหญ่ ความสามารถนี้หมายถึงความสามารถในการรู้จักบ้านเกิด ถ่ายทอดบ้านเกิดและเพิ่มความสามารถด้านสุนทรียภาพซึ่งนี่เป็นเรื่องพื้นฐานมาก

5.2 ก่อนการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมให้กับเกษตรกร เราจำเป็นต้องเข้าใจความปรารถนาของเกษตรกรอย่างถ่องแท้ จากนั้นบรรลุเป้าหมายด้วยการฝึกอบรมและการศึกษาที่เหมาะสม เพิ่มระดับการพัฒนาตนเองของเกษตรกรให้สูงที่สุดและให้พวกเขาแลกเปลี่ยนภูมิปัญญาของตนเองกับการเติบโตทางเศรษฐกิจ ในแง่ของการฝึกอบรมควรยึดตลาดเป็นแนวทางการฝึกอบรมขั้นพื้นฐาน รวบรวมความต้องการของตลาดเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการฝึกทักษะและการนำไปประยุกต์ใช้ อันจะทำให้เกษตรกรมีโอกาสในจ้างงานและมีทักษะมากขึ้น รวมถึงยังเป็นการวางรากฐานสำหรับการถ่ายโอนกำลังแรงงานในชนบท ทำให้คนหนุ่มสาวกลับมาทำงานที่นี่มากขึ้น

5.3 รัฐบาลและหน่วยงานด้านการศึกษาควรร่วมมือกันจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้แก่เกษตรกรในชนบทอย่างสม่ำเสมอ ส่งเสริมให้เกษตรกรเรียนรู้วิธีการออกแบบด้วยการจัดกิจกรรมกลุ่ม สนับสนุนให้เกษตรกรในชุมชนกลายเป็นครูที่สอนงานให้กันและกันรวมถึงการสอนงานให้แก่เด็กรุ่นหลังต่อไป

5.4 การออกแบบสื่อการสอนที่เหมาะสมกับเกษตรกรควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย มีภาพประกอบที่สวยงามและยกตัวอย่างวิธีการที่ชัดเจนเพื่อทำให้เกษตรกรมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องและสามารถปฏิบัติตามได้จริง

6. เอกสารอ้างอิง

Fan, J. (2013). *Discussion on farmer's educational ways of opening farmer's field school.* Yunnan Agriculture.

He, P. (2010). A reinterpretation of Phya Jueang's relationship with Khun Jueang, Khum Cuang and Thao Jueang. *Journal of World Peoples Studies*, 50.

Hua, L. (1996). Research on historical genealogy archives in Dai language. *Thinking*, 65.

Li, W. (2023). *Work report of the People's Government of Xishuangbanna Prefecture in 2023.* Office of the People's Government of Xishuangbanna Dai Autonomous Prefecture. https://www.xsbn.gov.cn/lfw/84137.news.detail.dhtml?news_id=2878094

Lin, K., Huang, T., & Li, X. (2008). The current situation and improvement measures of the research methods of peasant education in my country. *Adult Education.*

Song, E. (1979). Commentary on Buddhism of the Dai nationality in Xishuangbanna. *Journal of Yunnan Normal University (Humanities and Social Sciences Edition)*, 38.

State Bureau Xishuangbanna. (2023). *Xishuangbanna Prefecture Bureau of Commerce's report on the construction of a rule of law government in 2022.* Office of the People's Government of Xishuangbanna Dai Autonomous Prefecture. https://www.xsbn.gov.cn/xsbnzswj/17370.news.detail.dhtml?news_id=2876605

Wei Yao, W., & Han, X. (2018). A theory-driven comparison and enlightenment of TRIZ, USIT and ASIT. *Science & Technology Progress and Policy*, 92.

Xiani, Y., & Jianhua, Z. (2021). *Research on the integration and development of tourism industry and cultural industry in Xishuangbanna.* College of Economics and Management, Yunnan Agricultural University.

You, Q. (2017). *History of Xishuangbanna.* Yunnan People's Publishing House.

You, Q., & Pan, Z. (2014). *Field research notes of Yunnan Arts University*. Yunnan Arts University.